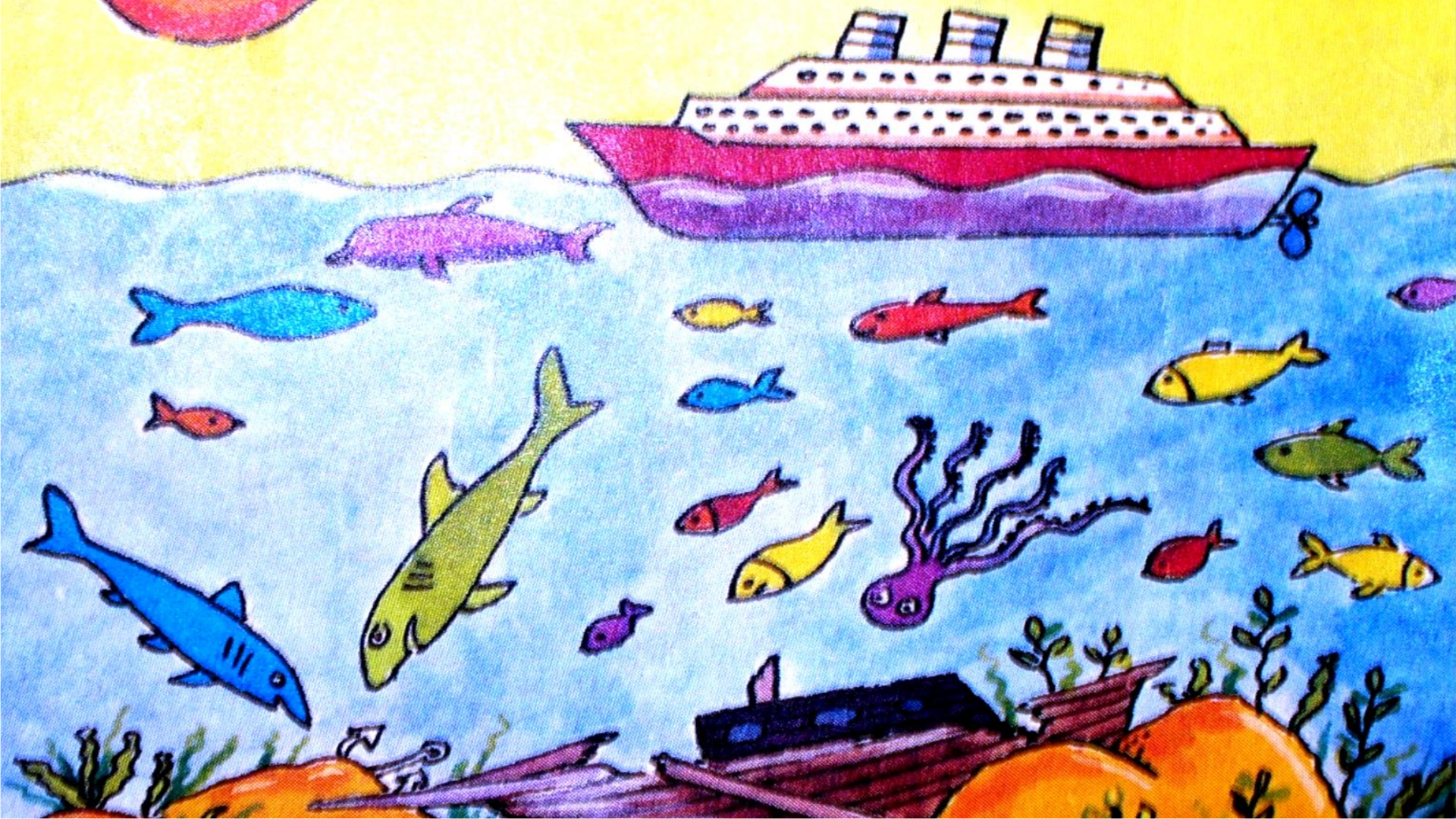

Ako potôčik sníval o mori

Vysoko v horách pod čiernou skalou
narodil sa strieborný pramienok. Stekal
dolu po úbočí, skákal cez kamienky,
mohutnel, priberal vodu z iných
pramienkov, a v nížine už bol z neho veselý
potôčik. Pretekal lesom i lúkami. Šepkal si
s rybičkami, so starým rakom aj s motýľom,
ktorý sa s ním stavil o to, kto bude rýchlejší.
Kto bude skôr pri vyvrátenej vrbe?

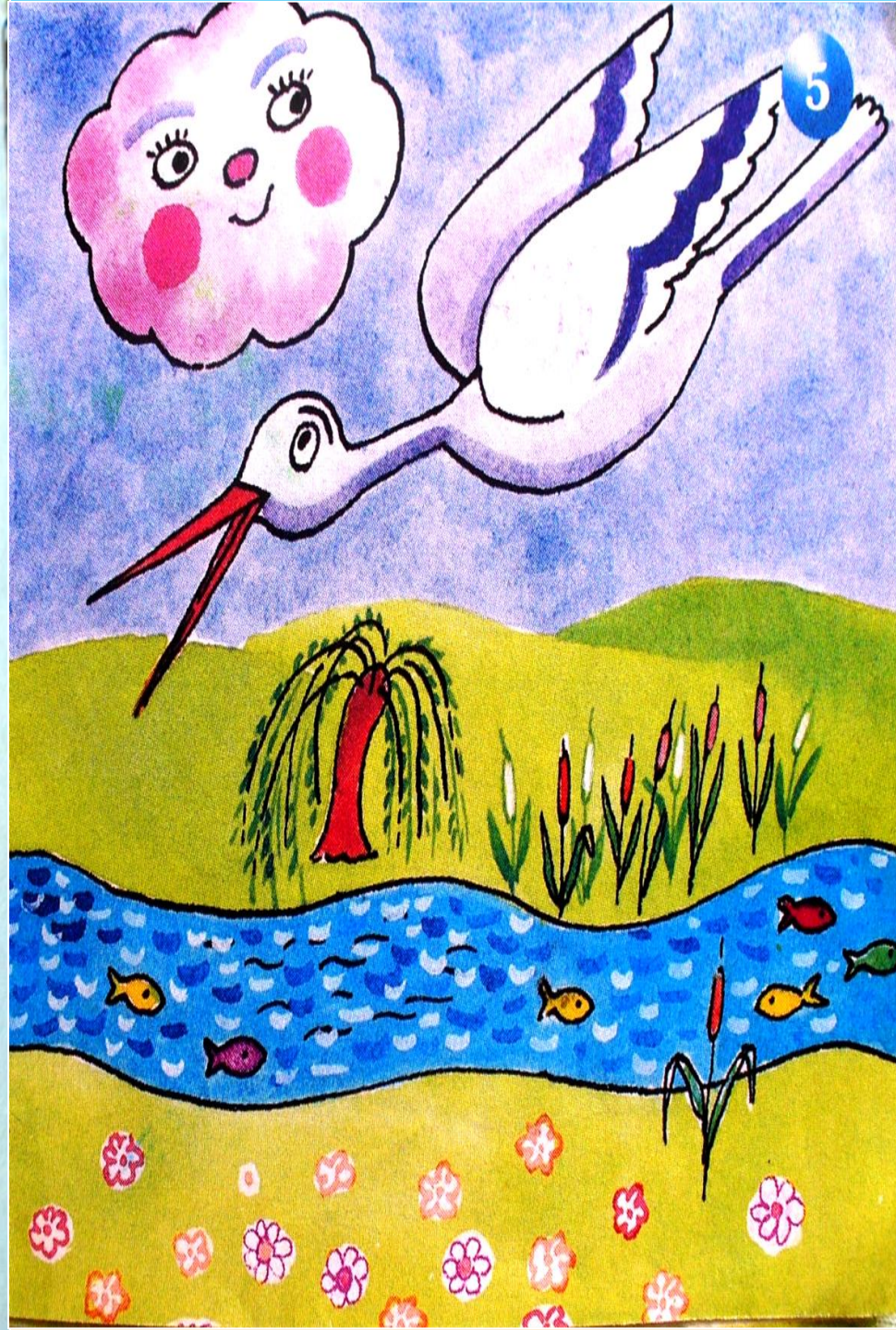
A kto pri moste?

Keď sa potôčik unavil, chvíľku
tiekol pomaličky.

Tak to bolo deň po dni, týždeň po týždni.
 Potôčik si bezstarostne pospevoval
 a rozhliadal sa po svete. Nič mu nechýbalo,
 nemal žiadne starosti a po inom netúžil.
 Kto vie, kto mu do sníčkov pošepkal niečo
 o mori? Možno vietor, možno mrak alebo
 bocian, ktorý sa chystal na ďalekú cestu.
 Kto vie? Potôčik bol odrazu nepokojný.
 Ponáhľal sa a ponáhľal. Trielil vo dne v noci
 a stále sníval len o mori. O veľkom

a hlbokom mori, nad
 ktorým svieti zlaté slnko
 guľaté ako lopta.

- More, more, - mrmlal si potôčik. - Kedy tam už budem, kedy? Aké asi je? Spýtam sa motýľa, možno mi o ňom niečo povie.

Ale motýľ iba bezradne vyvalil oči.

- Keby si chcel vedieť niečo o sladkej lúke, voňavých kvetoch... Ale o mori? O tom nič neviem.

Motýľ zamával duhovými krídlami a letel a letel, až sa stratil niekde v diaľke. Možno hľadá ten najsladší kvet na svete.

Smutný potôčik tiekol ďalej. Zasa sám a sám iba so svojím snom o veľkom a hlbokom mori, nad ktorým svieti zlaté slnko, guľaté ako lopta.

Už sa mu nechcelo spievať, zhovárať sa s rybami, ani s motýľom sa nenaháňal.

– Spýtam sa raka, – povedal si potôčik a ticho sa schúlil pod breh, kde rak oddychoval.

– Rak, povedz mi niečo o mori. Čo je more?

Rak si pohladkal fúzy a povedal: – Nevie, čo je more. Nikdy som o ňom nič nepočul. Najďalej som bol iba v zátocine. Poznám kapra, štuku aj kamarátov rakov. Narodil som sa tu v zelenej tôni, a tu som doma. Po mori netúžim a nič o ňom neviem.

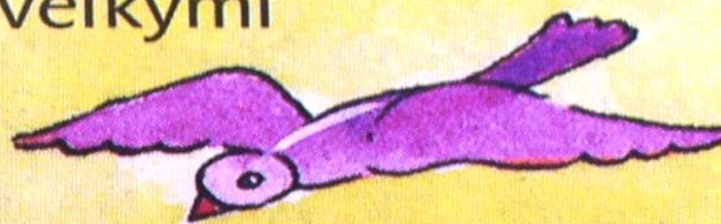
Rak zaklopkal klepetami a odplával do diery pod brehom.

Potôčik zosmutnel ešte viac.

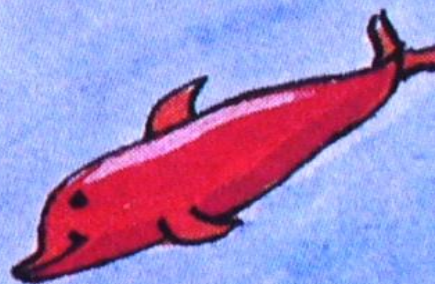
– Nikto mi nič nepovie, neporadí.

Tak ani nespozoroval, že sa stal súčasťou rieky, že preteká veľkými mestami i priehradami. Zabudol na celý svet, iba tiekol a sníval o mori.

Odrazu zacítil inú vôňu, akoby slanú, ba veľmi slanú, až sa zľakol. Prepádal sa kamsi do nekonečnej modrej hĺbky a stal sa iba malou kvapkou veľkého a hlbokého mora, plného bielych lodí a pestrých farebných rýb. Veľkého a hlbokého mora, nad ktorým svieti zlaté slnko, guľaté ako lopta.

Poviedku J. BALÍKA voľne
preložila a upravila L. HERZÁNOVÁ
Nakreslila B. NÁGELOVÁ